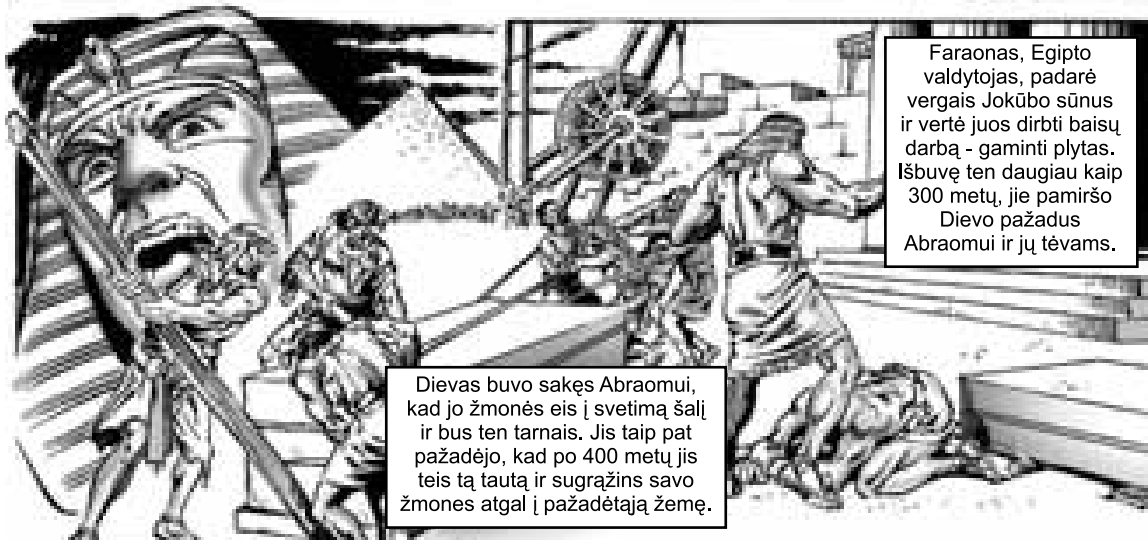

1706 m. pr. Kr.

„Bado metu Jokūbas, kuris buvo Abraomo anūkas, pasiėmė dvylika sūnų su jų vaikais ir tarnais gyventi į Egiptą. Egipte jie dauginosi kaip žemės dulkės.

Greitai Jokūbo sūnūs, kurio vardas buvo pakeistas į Izraelio varda, viršijo skaičiumi egiptiečius.

Faraonas, Egipto valdytojas, padarė vergais Jokūbo sūnus ir vertė juos dirbti baisų darbą - gaminti plytas. Išbuvę ten daugiau kaip 300 metų, jie pamiršo Dievo pažadus Abraomui ir jų tėvams.

Dievas buvo sakęs Abraomui, kad jo žmonės eis į svetimą šalį ir bus ten tarnais. Jis taip pat pažadėjo, kad po 400 metų jis teis tą tautą ir sugrąžins savo žmones atgal į pažadėtąją žemę.

Saku jums tai tiesa! Faraonas bijo, kad mūsų darosi per daug. Jis žudo visus kūdikius. Egiptiečiai silpni ir tingūs. Mūsų vyrai stiprūs nuo sunkaus darbo. Jie mūsų bijo.

Jie nenužudys mano kūdikio. Dievas jį apsaugos.

Cha! Ką gali padaryti Dievas prieš faraono galią?

Ne! Ne mano kūdikį. To negalit padaryti.

Faraonas, bijodamas, kad žydų darėsi per daug, nusprendė išžudyti visus naujagimius berniukus.

Kaip įvaikintas faraono dukters sūnus, Mozė augo, kad taptų didžiu žmogumi Egipte. Jam buvo numatyta būti turtingu ir galingu, bet jis niekada nepamiršo savo palikimo.

Sakau tau, Mozė, Dievas mūsų protėvių Abraomo, Izaoko ir Jokūbo, pasakė Abraumui, kad ši sėkla pasidaugins ir jie taps svetimšaliais šalyje, kuri ne jų. Štai mes ir čia!

Taip, ir jis taip pat sakė Abraumui, kad mes būsime prispauti toje svetimoje šalyje 400 metų. Čia esam jau 359 metus - liko tik 41 metai.

Jis taip pat pasakė Abraumui, kad jis teis tą tautą už tą blogį, kurį mums daro, ir kad mes išeisime su dideliu turtu ir sugrįšime į žemę, kurią Dievas davė mūsų protėviams.

Atrodo neįtikėtina. Faraonas niekada neleistų visiems jo vergams išeiti, ir žinoma, neleistų jiems išeiti su turtu. Bet tikriausiai yra išeitis. Kodėl dar laukti 41 metus?

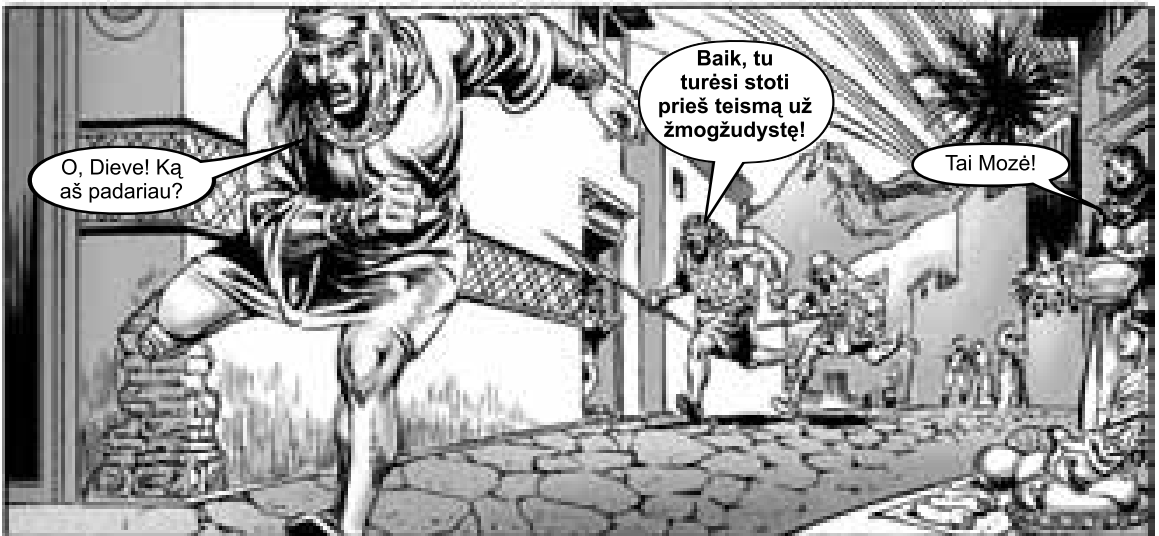

Žydų palikuonys kentėjo valdant jų šeiminkams. Jie turėjo dirbti purvo duobėse darydami plytas. Mozė negalėjo išverti matydamas juos kenčiant, todėl jis nusprendė kažką dėl to daryti.

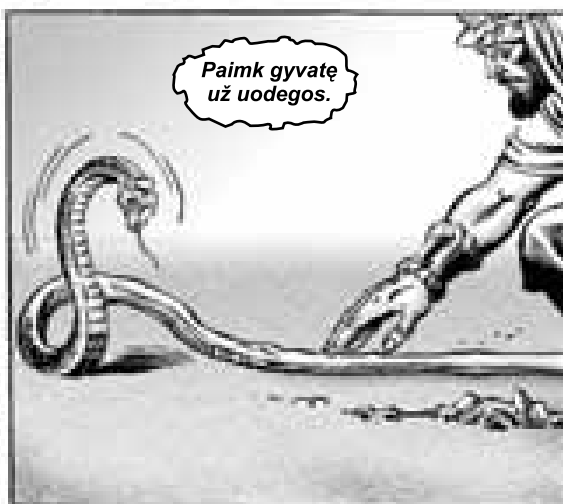
Kelkis kol jis tavęs mirtinai neprimušė!

Kelkis tu, purvina kiaule!

Ei, kelkis.

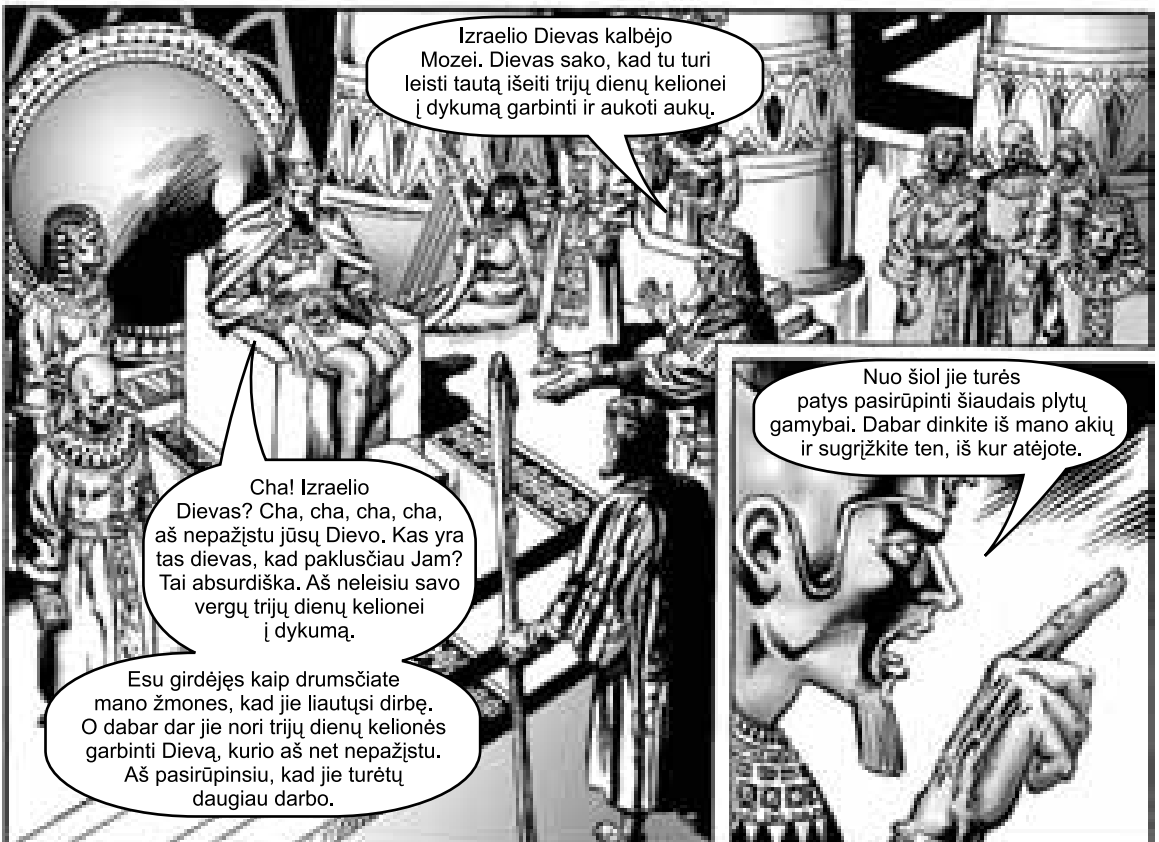

Nepasikeitė
nuo tada, kai aš
išėjau prieš 40 metų.
Nepamiršk pasakyti
to, ką tau sakiau.

Izraelio Dievas kalbėjo
Mozei. Dievas sako, kad tu turi
leisti tautą išeiti trijų dienų kelionei
į dykumą garbinti ir aukoti aukų.

Cha! Izraelio
Dievas? Cha, cha, cha, cha,
aš nepažįstu jūsų Dievo. Kas yra
tas dievas, kad paklusčiau Jam?
Tai absurdiška. Aš neleisiu savo
vergų trijų dienų kelionei
į dykumą.

Esu girdėjęs kaip drumsčiate
mano žmones, kad jie liautųsi dirbę.
O dabar dar jie nori trijų dienų kelionės
garbinti Dievą, kurio aš net nepažįstu.
Aš pasirūpinsiu, kad jie turėtų
daugiau darbo.

Nuo šiol jie turės
patys pasirūpinti šiaudais plytų
gamybai. Dabar dinkite iš mano akių
ir sugrįžkite ten, iš kur atėjote.

Ar galite patikėti įžūlumu?

Tai buvo juokinga. Jie čia įžingsniuoja lyg būtų Dievo balsas.

Tu mums sakai, kad viskas, ką įvykdei buvo padvigubinimas darbo naštos. Kaip ir kažkoks išlaisvinimas. Ir manai, kad Dievas siuntė tave?

Kas manosi esąs?

Kažkoks fanatikas!

Negali patikėti, kad mes susižavėjom jo išdaigom.

Aš esu Jehova, Dievas tavo protėvių Abraomo, Izaoko ir Jokūbo. Išgirdau kančią ir šauksmą mano tautos Izraelyje.

Laikas išpildyti mano pažadą Abramui ir išvesti šią tautą į Kanaano šalį. Tu, Moze, ją išlaisvinsi.

Bet nemoku gerai kalbėti, faraonas neklausys manęs.

Aaronas pakalbės; tik klausyk manęs ir pasakyk jam, ką sakyti. Iš pradžių faraonas neklausys tavęs, bet aš parodysiu jam didesnių ženklų, kol egiptiečiai supras, kad Aš esu vienintelis tikrasis Dievas.

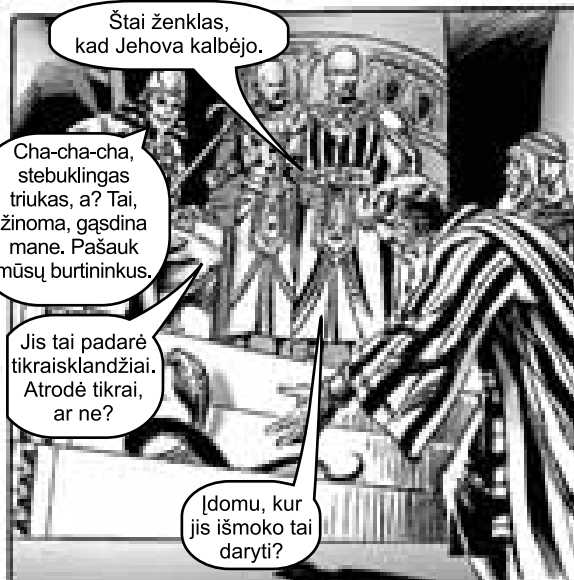
Neturi ką veikti. Nori eiti garbinti Dievą. Išmokysim nebūti tinginiu.

Jehova, kadangi atėjau kalbėti tavo vardu, viskas pablogėjo. Kodėl mane čia siunti?

Cha, cha, ką vėl čia veiki?

Jehova sako: „Leisk mano tautai eiti“.

Štai ženklas, kad Jehova kalbėjo.

Cha-cha-cha, stebuklingas triukas, a? Tai, žinoma, gašdina mane. Pašauk mūsų burtininkus.

Jis tai padarė tikrais klandžiai. Atrodė tikrai, ar ne?

Įdomu, kur jis išmoko tai daryti?

Žiūrėkit!
Jo gyvatė nori
nugalėti mūsų
gyvatę.

Jo gyvatė
valgo vieną
iš mūsų!

Ji visiškai
prarijo mūsų
gyvatę!

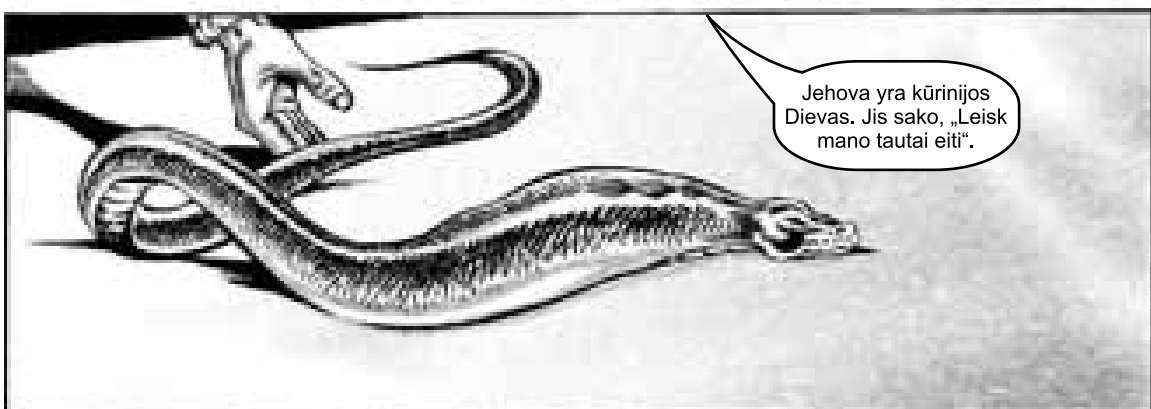

Nesakyk, kad ji
keičina praryti dar vieną!
Mūsų gyvačių Dievas
Nesertas supyks.

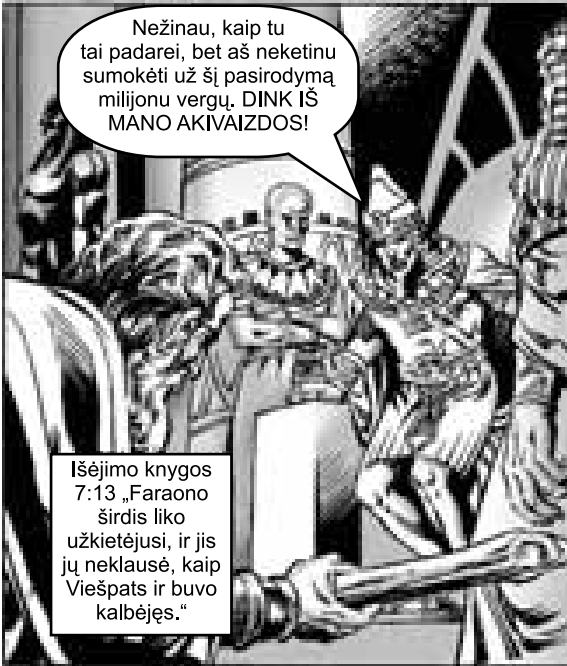

Negaliu
patikėti! Jo
gyvatė suvalgė
kiekvieną
iš mūsų
gyvatę.

Kaip tai
galėjo būti?

Jehova yra kūrinijos
Dievas. Jis sako, „Leisk
mano tautai eiti“.

Nežinau, kaip tu tai padarei, bet aš neketinu sumokėti už šį pasirodymą milijonu vergų. DINK IŠ MANO AKIVAIZDOS!

Išėjimo knygos 7:13 „Faraono širdis liko užkietėjusi, ir jis jų neklusė, kaip Viešpats ir buvo kalbėjęs.“

Kodėl Jehova siuntė mus su ženklu, kurį faraono žyniai galėjo pakartoti? Valandėlei atrodėme kvailiais.

Nežinau, bet Dievas tikrai sakė, kad užkietins faraono širdį. Tikrai taip buvo. Ar matei, kaip jis įsiuto, kai mano lazda suėdė jo mylimas gyvates?

Aš privalau susirasti vieta, kur galėčiau pasikalbėti su Jehova. Aš nežinau ką toliau daryti.

Dievas vėl susitiko su Moze ir pasakė jam, ką daryti. Egipčiai buvo išjuokę Mozę. Jo paties žmonės atmetė jį, nes faraonas padarė jų vergiją sunkesne, bet Mozė tikėjo Dievu ir pakluso netgi to nesuprasdamas.

Jehova sako, „Kadangi atsisakai leisti mano tautai šieiti, tam, kad tu žinotum, jog Aš esu tikrasis Dievas, visi vandenys Egipte pavirs krauju.“

Dabar tai įspūdinga. Kaip jis tai padarė?

Atveskit mano žynius. Nilo Dievas tai sustabdys.

Matote, mano žyniai gali taip pat tai padaryti. Manęs neįtikinsit savo stebuklingais triukais.

Niekada savo gyvenime to anksčiau nebuvau matęs. Net upeliai ir maži tvenkiniai pavirto krauju. Koku vardu jie pavadino savo Dievą?

Niekada negirdėjau jų sakant. Koks skirtumas? Turime tūkstančius dievų, Nilo Upės dievas turi būti įpykęs.

Tas vyrukas Mozė sako, kad jo dievas yra vienintelis Dievas.

Vienas dievas? Tai absurdiška.

Praėjus septynioms dienoms po to, kai vanduo pavirto krauju, Mozė vėl atneša Dievo bausmę Egiptui.

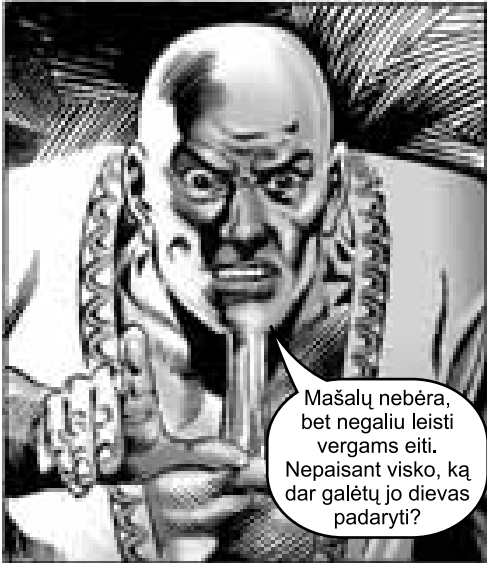
Tegul vandenys pagimdo daugybę varlių.

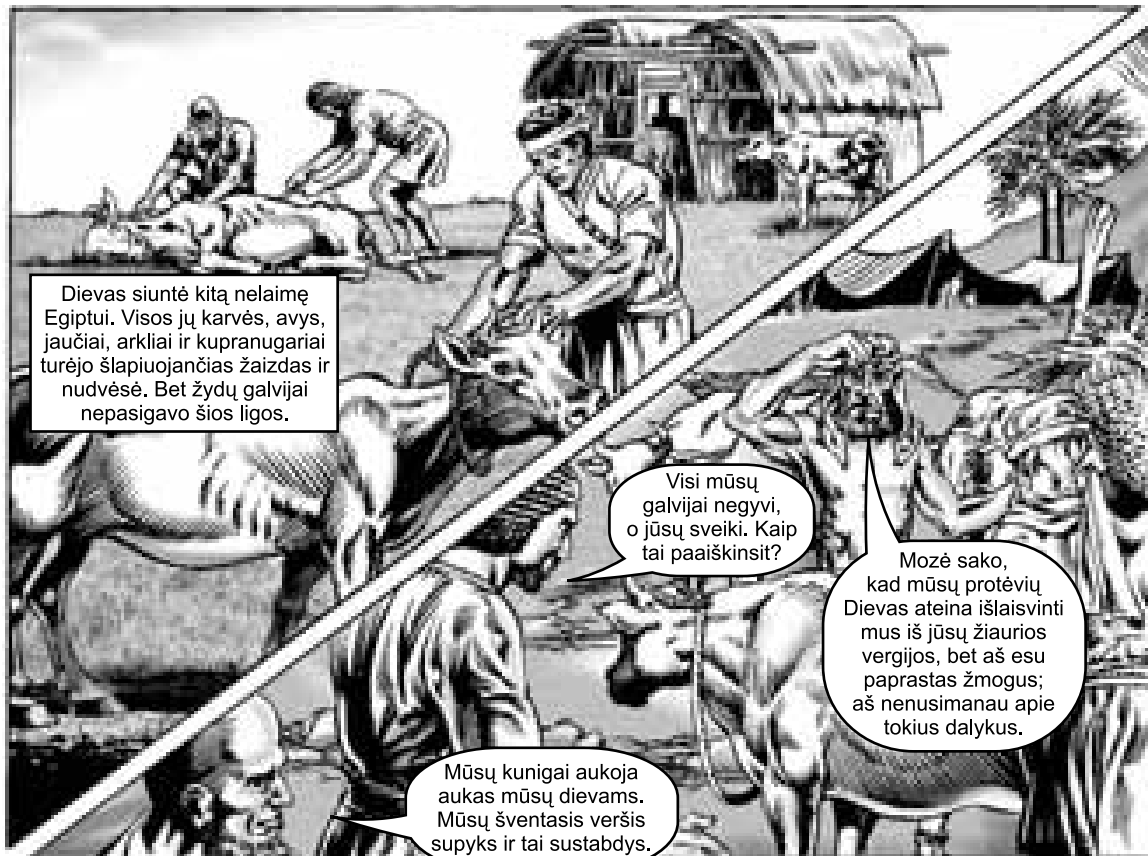

Dvokiantys kraujo vandenys staiga davė milijonus varlių.

Dievas siuntė kitą nelaimę Egiptui. Visos jų karvės, avys, jaučiai, arkliai ir kupranugariai turėjo šlapiojančias žaizdas ir nudvėsė. Bet žydų galvijai nepasigavo šios ligos.

Visi mūsų galvijai negyvi, o jūsų sveiki. Kaip tai paaiškinsit?

Možė sako, kad mūsų protėvių Dievas ateina išlaisvinti mus iš jūsų žiaurios vergijos, bet aš esu paprastas žmogus; aš nenusimanau apie tokius dalykus.

Mūsų kunigai aukoja aukas mūsų dievams. Mūsų šventasis veršis supyks ir tai sustabdys.

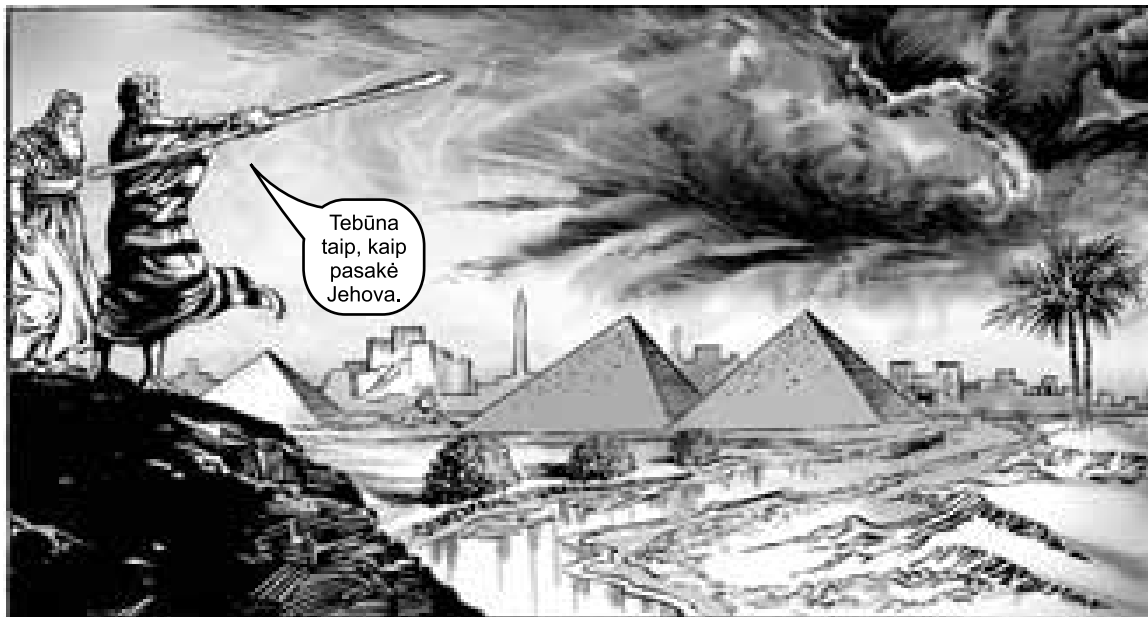

Pasakyk faraonui, kad per vėlu. Visi mūsų šventieji veršiai nudvėsė. Žmonės supyks, kai sužinos, kad mūsų dievai negalėjo apsaugoti nuo šio iliuzinio žydų Dievo.

Kur egiptiečių dievai? Ar jie neturi galios?

Bet faraonas užkietino širdį.

Tebūna
taip, kaip
pasakė
Jehova.

Tie, kurie neatsižvelgė į
įspėjimą ir buvo lauke, mirė.

Kaip gali
toks dalykas vykti,
susimaišiusi ugnis
su kruša?

**Galingasis
dievas Setai,
gelbėk mus.**

Aaaaa.

Tėve, kaip tas vyras
Mozė tai padaro? Ar jo dievas
galingesnis už Setą, chaoso
ir audrų viešpatį?

Jis tvirtina,
kad yra tik vienas
dievas ir šie žydai
yra jo vaikai.

Bet niekas nėra matęs jo
dievo, netgi žydai. Jo dievas,
kuris, jo tvirtinimu yra tik dvasia,
bando įtikinti faraoną išleisti
juos į dykumą garbinti.

O, galingasis Setai,
chaoso ir audrų viešpatie,
maldaujame tave sustabdyti šias
baisias audras. Tu, žinoma, esi
stipresnis už šį nematomą
Mozės dievą.

Ji neartėja prie mūsų
- tik prie egiptiečių.

Tėveli, aš bijau.
Ar ugnis ir kruša
kris taip pat ir ant
mūsų?

Ne, vaikeli, Jehova
baudžia egiptiečius už
nepaklusimą jam. Jis jiems
parodo, kad jų audrų
dievas Setas yra bejėgis
jiems padėti.

Tai taip
baisu.

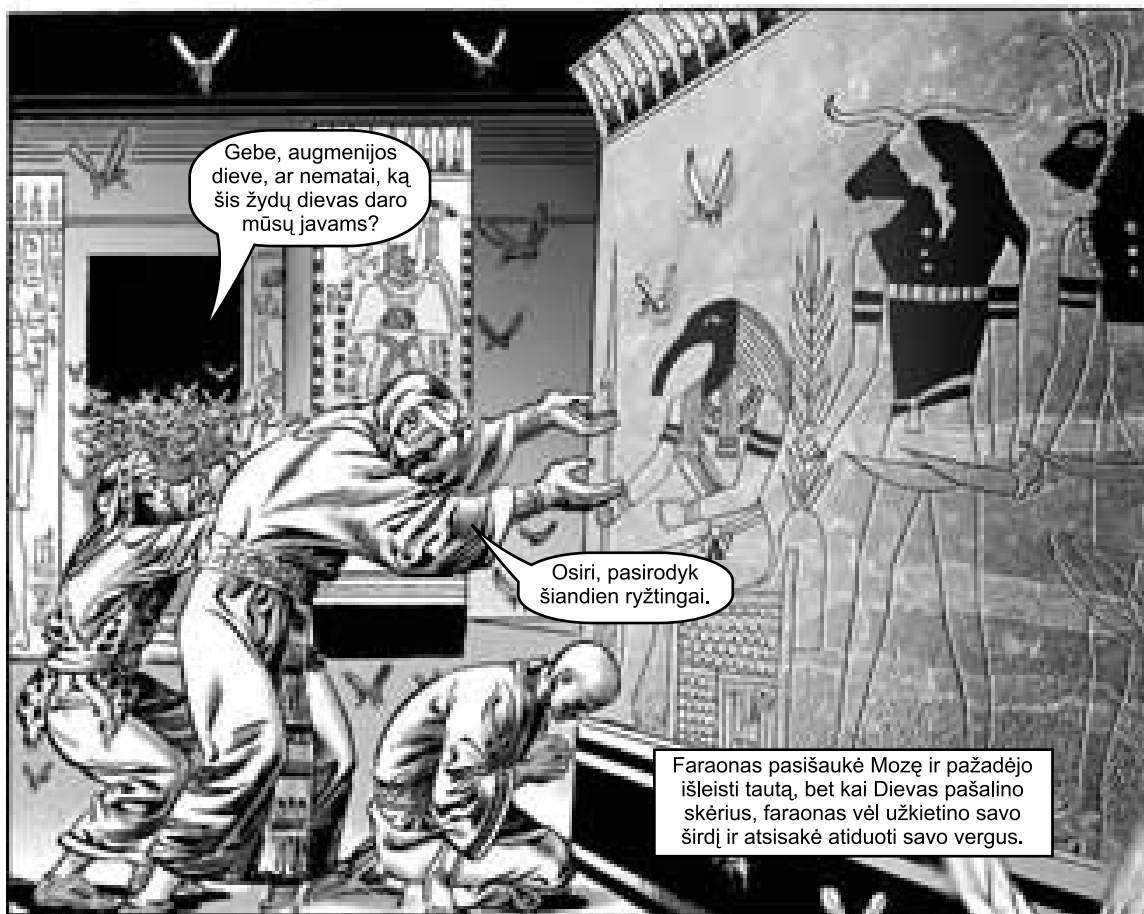
Nusidėjau prieš Jehovą. Žydu
Dievas yra teisus ir aš su savo
žmonėmis esame nedori. Paprašyk
Jehovos nutraukti ugnį, bei krušą ir aš
išleisiu tavo žmones greitai išeiti.

Kai tik išeisiu iš miesto,
pakelsiu rankas į dangų ir nelaimė
liausis. Iš to suprasi, kad žemė
priklauso Jehovai, bet nesilaikysi
savo žodžio. Tu dar nebijai Dievo.

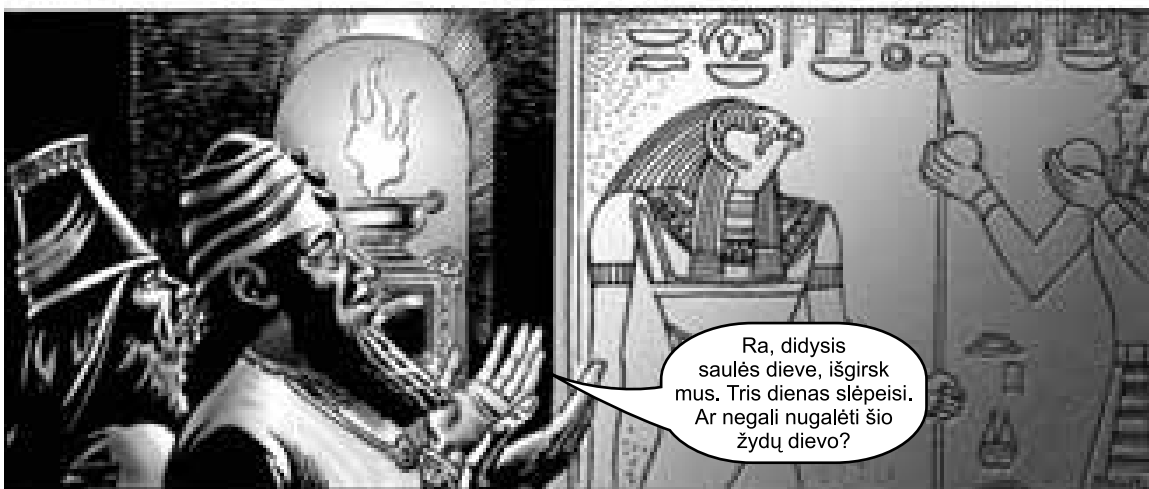
Kai faraonas pamatė, kad audra
buvo praėjusi; jis dar daugiau
nusidėjo ir užkietino savo širdį.
Jis neleido žmonėms išeiti.

Dievas siuntė kitą nelaimę. Atsirado
skėriai ir nugriaužė kiekvieną žalią
augalą, kurio audra nebuvo
sunaikinusi. Tada skėriai
prasigrauzė sau kelią į namus.

Faraonas pasišaukė Mozę ir pažadėjo išleisti tautą, bet kai Dievas pašalino skėrius, faraonas vėl užkietino savo širdį ir atsisakė atiduoti savo vergus.

Man labai gaila, bet per vėlu. Tu buvai įspėtas, bet atsisakei patikėti. Bijau, kad daugelis šianakt mirė.

Aiiiii!

Neeee!

**Ne,
Dieve!
Ne mano
kūdikį!**

Kai naikintojas perėjo miestą tą naktį, mirė tūkstančiai. Tie, kurie tikėjo ir patepė duris krauju, išgyveno.

**Mūsų
sūnus
mirė!**

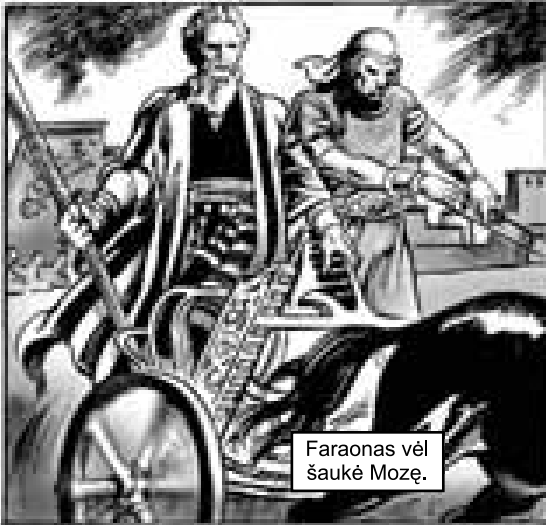
Paskubėk,
atvesk Možę čia
skubiai.

**Jis yra
jo šeimos
pirmagimis!**

Kas?

Uiiii.

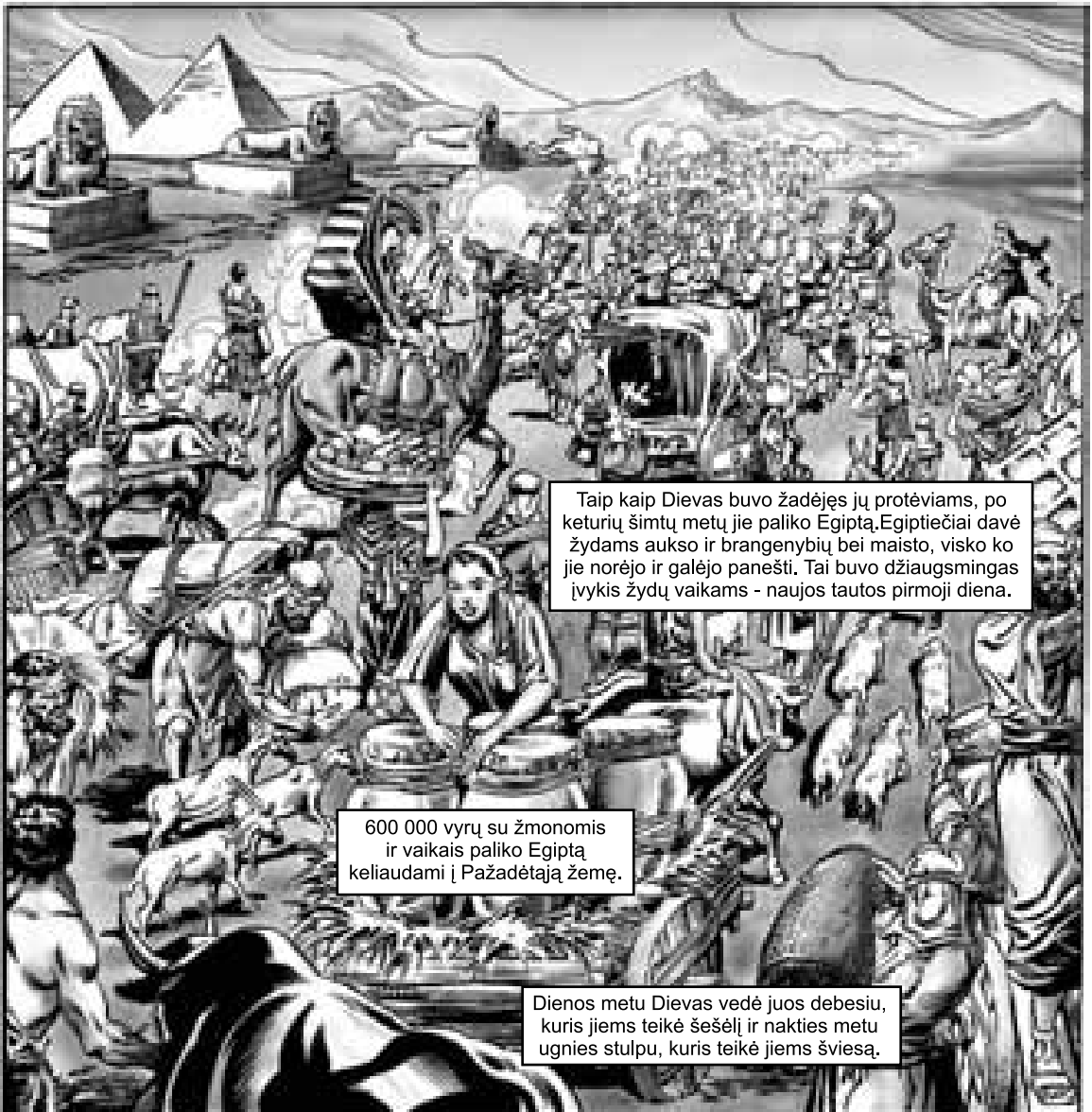

Faraonas vėl šaukė Mozę.

Bet faraonas nežiūrėjo į Mozės veidą.

Aš nusidėjau. Prašau, išeišk iš Egipto ir pasiimk visus žydus su savimi. Tavo Dievas Jehova yra daugiau nei galiu pakelti. Palaimink mane prieš išeidamas.

Taip kaip Dievas buvo žadėjęs jų protėviams, po keturių šimtų metų jie paliko Egiptą. Egiptiečiai davė žydams aukso ir brangenybių bei maisto, visko ko jie norėjo ir galėjo panešti. Tai buvo džiaugsmingas įvykis žydų vaikams - naujos tautos pirmoji diena.

600 000 vyrų su žmonomis ir vaikais paliko Egiptą keliaudami į Pažadėtąją žemę.

Dienos metu Dievas vedė juos debesiu, kuris jiems teikė šešėlį ir nakties metu ugnies stulpu, kuris teikė jiems šviesą.